

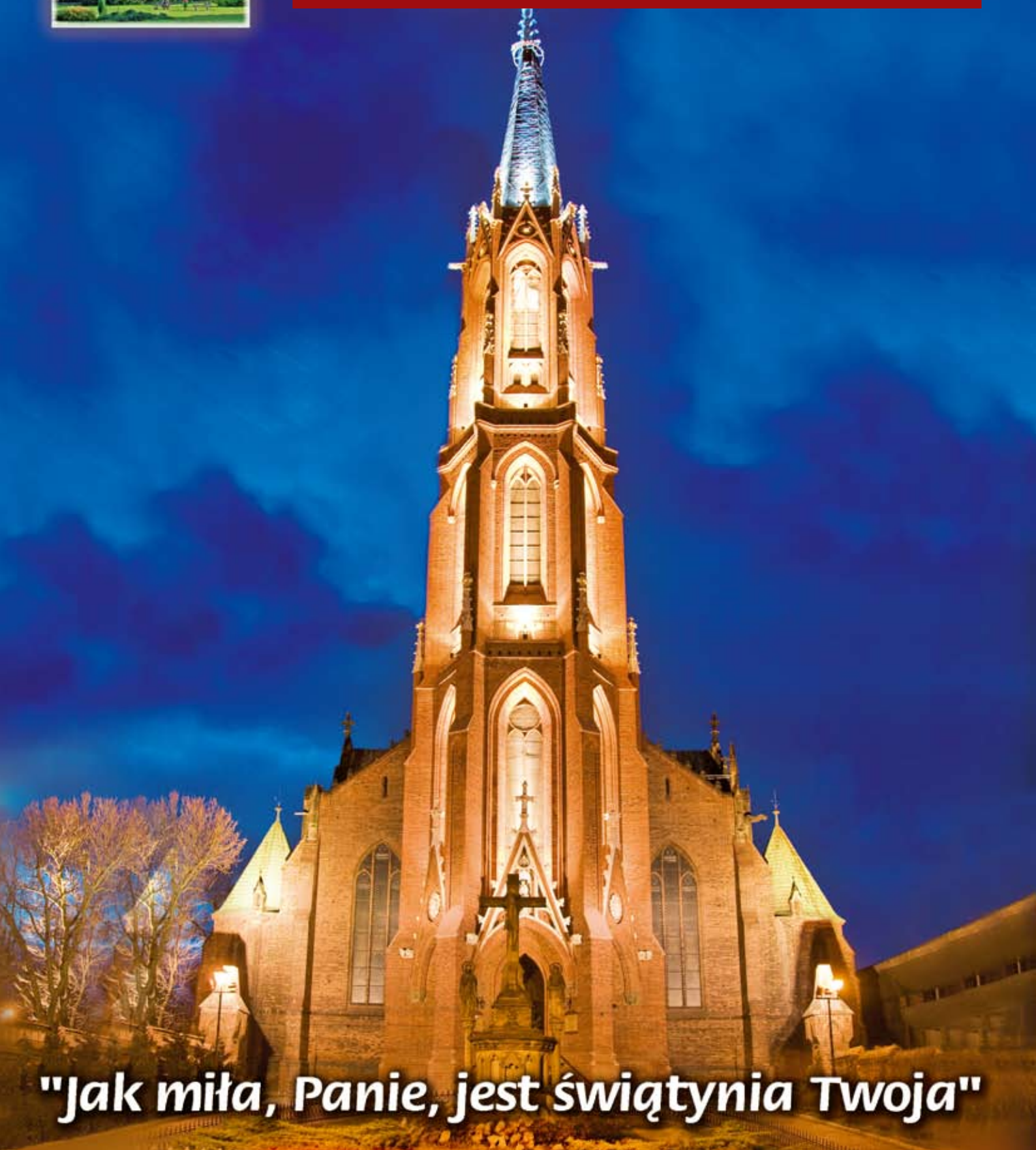
ZWIASTUN

Cena egz. 2 zł

NR 136

LUTY 2009

PARAFIALNE CZASOPISMO KATOLICKIE

"Jak miła, Panie, jest świątynia Twoja"

Słowo naszego Ks. Proboszcza

Sprawozdanie za Rok Pański 2008

Parafia liczy ok. 18 700 tys. mieszkańców. Przyznających się do wiary katolickiej jest ok. 15 tys. Rodzin: 6996. Opłatka nie przyjęło: 1200. Nie otworzyli lub nie było: 2290. Przyjęło 3506. Największe wyznania inne: Świadkowie Jehowy, Kościół Zielonoświątkowy, Ewangelicy, wyznanie mojżeszowe, niewierzący). Spora grupa obojętnych religijnie. Wiele osób pracuje w Anglii, Irlandii, Niemczech, Hiszpanii, Grecji, Włoszech. We Mszy św. niedzielnej uczestniczy od 4 do 5 tys. osób. Niedziela Chrystusa Króla (liczenie wiernych) – 3700 osób.

Sakramenty:

Chrzest: 2005 r. – 153; 2006 – 145; 2007 – 135; 2008 r. – 135.

Bierzmowanie: 2005 r.: 312; 2006 – 283; 2007 – 212; 2008 r. – 184.

Eucharystia: I Komunia 190; Msza św. 2100; rozdano 170 tys. Komunii; **2007:** I Komunia 155; Msza św. – 2200., rozdano: 170 tys.

Spowiedź: podczas wszystkich Mszy św. oraz rekolekcje adwentowe i wielkopostne

Małżeństwo: 2005 r. – 70; 2006 – 68; 2007 – 73; 2008 r. – 71

Kapłaństwo: w seminarium 1 kleryk (rok II) i dwóch diakonów (w postulacie i nowicjacie 2 kandydatki).

Chorzy: w pierwsze soboty odwiedzamy 81 osób ; na wezwanie udzielono tego sakramentu 79 osobom (2007 r. – 107); codziennie jesteśmy w szpitalu i ośrodku paliatywnym

Zgony: 2005 r. – 267; 2006 – 197; 2007 – 193; 2008 r. – 194

Posługa Słowa:

Uczymy w 2 szkołach podstawowych; 1 gimnazjum; 2 średnich; w ośrodku szkolno-wychowawczym i w 4 przedszkolach. Uczy 12 katechetów (4 księży; 5 sióstr zakonnych; 3 os. świeckie). Kazania mówione są na wszystkich Mszach

św. w niedziele i uroczystości. Katecheza Sakramentalna: I Komunia Św. – 2 niedziele miesiąca; bierzmowanie – 3 niedziela miesiąca.

Przy parafii działają Akcja Katolicka, Róże Różańcowe; Koło Przyjaciół Seminarium, Rodzina Radia Maryja, Rada Parafialna, Parafialny Zespół „Caritas”; ministranci (kandydaci, młodszy, starsi, lektorzy, Ojcowie i Szafarze Eucharystii, którzy również w niedziele zanoszą Komunię św. do chorych) Grupa Odnowy w Duchu św., 2 schole liturgiczne, chór parafialny, Domowy Kościół, pielęgniarki środowiskowe Caritas, stołówka Caritas, biblioteka parafialna, poradnia rodzinna, apostołstwo trzeźwości, strona internetowa parafii i ministrantów, gazeta parafialna „Zwiastun”

Działalność charytatywna:

Na tę działalność wydano 43.450 zł. Suma pozyskana głównie ze sprzedaży zniczy, oraz kalendarzy, świec i ofiar.

Stołówka. Wydajemy dziennie ok. 250 zup. W miesiącach zimowych z wkładką. Na Wielkanoc i Boże Narodzenie wydano ok. 500 paczek żywnościowych (ok. 9 800 zł). Paczki mikołajowe dla dzieci – 600 (4 550 zł), adwentowe drzewko pomocy – 120 paczek (dzieci w wieku od 2 do 14 lat). Przygotowano wigilię dla 80 osób (2 000 zł). Dofinansowano kolonie dla dzieci i młodzieży (9 500 zł). Rocznie na kolonie z parafii wyjeżdża ponad 100 osób. Pomoc bieżąca ludziom potrzebującym (leki, energia, gaz, mieszkanie, zakup żywności, rehabilitacja – 9 100 zł). Funkcjonowanie „AA” i świetlicy środowiskowej 1 350 zł. Parafia nieodpłatnie użycza dla zespołu „Fart” (dzieci i młodzież) salek katechetycznych i opłaca światło oraz gaz.

Ks. Prałat dr Stanisław Chomiak
Proboszcz

Remonty:

Przeprowadzono remont dolnej części plebanii (kuchnia, biblioteka parafialna i sala wykładowa) Koszt ok. 60 tys. zł. Założono w kościele monitoring (koszt 34 tys. zł.). Ufundowano dwie nowe ławy do prezbiterium (16 tys. zł.) Nowe figury do szopki (4 tys. zł.) Poddano renowacji monstrancję. Zakupiono 3 świąteczne ornaty oraz 8 codziennych. Spłacono długi w wysokości 40 tys. zł. za remont wieży. W tym roku planujemy zakup nowej szafy do zakrystii ministranckiej, kredencji do zakrystii głównej. Remont instalacji nagłośnieniowej koszt ok. 50 tys. zł. Planujemy również stopniowy remont ławek.

W tej chwili są bardzo wysokie koszty utrzymania budynków. Ofiary na tacę w skali roku to ok. 220 tys. Na opłaty podstawowe wydaliśmy 167.989. Energia: 8 987 21 zł. Gaz: 43 742 35. Administracja: 54. 000. Kuria, Seminarium, bratnia pomoc: 61 200. Budżet dopinamy dzięki ofiarom indywidualnym, opłatkom i ofiarom z pogrzebów, ślubów i chrztów.

Dziękuję za ofiary, za współpracę księżom wikariuszom, siostrom zakonnym, wszystkim osobom świeckim, zwłaszcza wolontariuszom „Caritas”, władzom miasta, szkołom, instytucjom. Za wszelkie niedociągnięcia, urazy przepraszam w imieniu własnym i wikariuszy.

11 lutego, w rocznicę objawień maryjnych w Lourdes, obchodzimy Światowy Dzień Chorego. Jest to szczególnie okazja do zatrzymania się nad zagadnieniem choroby i związanego z nią cierpienia.

Szaleńczy pęd i nieustająca aktywność ludzka w dążeniu do coraz bardziej dalekosiężnych celów to istotny rys współczesności. Dzisiaj człowiek zwykł mówić, że nie ma na nic czasu, a już tym bardziej na to, żeby chorować. Jednak prędzej czy później choroba dotyka nas lub naszych bliskich. Szczególnie gdy zwiastuje rychły kres życia, sprawia, że czas nagle staje w miejscu, a myśli tężeją w pytaniach „dlaczego mnie to spotkało?!” albo „dlaczego cierpi bliska mi osoba?!”. Pytania, rzecz można, o prehistorycznym rodowodzie, bo bunt i rozpacz zapewne od zawsze towarzyszyły cierpieniu człowieka.

W XXI w. problem choroby i cierpienia stał się jeszcze większym paradoksem niż dotychczas. Przecież w niemal wszystkich dziedzinach nauki i techniki człowiek osiągnął tak wiele, że postęp, który dokonywał się w poprzednich stuleciach, dziś wydaje się, że przebiegał w ślimaczym tempie. Jednak ludzie wciąż chorują i umierają, bo wobec pewnych problemów nawet nauka pozostaje bezradna. Sytuacja ta zdaje się mieć jeszcze większe znamiona cynizmu, gdy uświadomimy sobie, że w czasach kosmicznych wojaży wciąż zdarzają się przypadki śmiertelnych zachorowań na „niewinną” grypę. Tym dramatyczniej brzmi wówczas pytanie: dlaczego...? Żaden człowiek nie zgadza się na chorobę i nie chce cierpieć, podobnie jak nikt nie wkłada dobrowolnie ręki do ognia. Choroba bowiem słabiej lub

Cierpienie - jest absurdem czy ma sens?

mocniej narusza psychofizyczną równowagę człowieka. Nie jest to przecież tylko problem bólu fizycznego. Często towarzyszą mu przykre doznania natury psychicznej, związane z poczuciem wstydu, ograniczeniem swej sprawności i przygnębiającej świadomości bycia zależnym od innych ludzi. Człowiek chory, choćby otoczony opieką i miłością bliskich, ostatecznie zawsze będzie przeżywał swój ból w samotności, w ograniczeniu swego „ja”, bo nie można się podzielić nim jak kawałkiem chleba, tak jak nie można też „zabrać” komuś trochę cierpienia. Dlatego z czysto biologicznego punktu widzenia choroba, podobnie jak śmierć, wydaje się jakimś przykrym absurdem, na który człowiek nie może się zgodzić, choć mu podlega.

Czasami jeszcze zwykło się mówić, że cierpienie uszlachetnia człowieka. Jednak parafrazując słowa Wiktora Hugo, który pisał w *Nędznikach*, że nieszczęście jest pokarmem dla wielkich dusz, trzeba przyznać, że choroba i związane z nią cierpienie fizyczne i psychiczne, czasem i duchowe nie każdego wyniesie na wyżyny człowieczeństwa. Dlatego czysto etyczne, podobnie jak i biologiczne podejście do problemu choroby i cierpienia nie rozwiązuje go. Tymczasem człowiek chce nadać sens wszystkim swym działaniom i doznaniom; chce dostrzec jakąś logikę w tym, co go spotyka. Tym bardziej chciałby rozpoznać tę logikę w przygnębiającym i ograniczającym go doświadczeniu choroby. Poszukując sensu, bez względu na osobisty stopień dojrzałości religijnej, ostatecznie zwraca się ku Bogu. Jest to właściwy

„adres” dla takich pytań pełnych rozpaczy, smutku, buntu. I nie dlatego, że „Bóg wszystkiemu winien”, lecz dlatego, że tylko On może nadać sens temu absurdowi, którym wydaje się być choroba i cierpienie. Bo jak napisała kiedyś Matka Teresa, która z chorobą i cierpieniem miała do czynienia codziennie: „Samo w sobie cierpienie jest niczym, ale dzielone z męką Chrystusa stanowi wspaniały dar”.

Chrześcijaństwo nie jest jednak jakąś apoteozą cierpienia. Sługa Boży Jan Paweł II, zwracając się do chorych, zauważył: „Walka z chorobą jest słuszną, ponieważ zdrowie jest darem Bożym. Lecz zarazem ważne jest, by umieć odczytać plan Boga, kiedy cierpienie puka do drzwi naszego życia. Dla nas, wierzących, kluczem do odczytania tej tajemnicy jest krzyż Chrystusa”. Krzyż ten wnosi sens w każde ludzkie cierpienie, bo nadaje mu wymiar zbawczy. „Wiara w uczestnictwo w cierpieniach Chrystusa niesie w sobie wewnętrzną pewność, że człowiek cierpiący «dopełnia braki udreń Chrystusa», że w duchowym wymiarze dzieła Odkupienia służy, podobnie jak Chrystus, zbawieniu swoich braci i siostr – napisał Papież w swoim liście apostołskim *Salvifici doloris* – Nie tylko więc jest pożyteczny dla drugich, ale, co więcej – spełnia służbę niczym niezastąpioną”.

Sens odnaleziony w cierpieniu nie zmniejsza wprawdzie bólu fizycznego, ale redukuje ból równie dotkliwy – duchowy. Nie oznacza też biernego poddania się chorobie, lecz akceptację tego przykrego stanu i próbę uporządkowania życia w nowych, ograniczonych realiach.

Ks. prałat Stanisław Chomiak - Honorowym Obywatelem Bielawy

W niedzielną uroczystość Świętej Rodziny 28 grudnia 2008, w obecności bardzo licznie zgromadzonych parafian, przybyłych gości oraz zaproszonego duchowieństwa w parafialnym kościele Wniebowzięcia NMP odbyła się uroczysta sesja Rady Miejskiej Bielawy. Głównym punktem obrad było nadanie ks. dr Prałatowi Stanisławowi Chomiakowi tytułu Honorowego Obywatela Miasta Bielawa. Uświetnieniem tego wyjątkowego wydarzenia był koncert kolęd i pastorałek pochodzącej z Bielawy, jednej z najpopularniejszych piosenek w Polsce - ELENI.

Podczas sesji Rady Miejskiej Bielawy w dniu 26 listopada, radni podjęli uchwałę o nadaniu ks. prałatowi dr. Stanisławowi Chomiakowi tytułu Honorowego Obywatela Miasta Bielawa. Z wnioskiem o nadanie tytułu wystąpił do Rady burmistrz Ryszard Dźwiniel. Oto treść tego wniosku: „Wnioskuje o przyznanie księdzu prałatowi dr Stanisławowi Chomiakowi tytułu Honorowego Obywatela miasta BIELAWA za trud i osobiste zaangażowanie w sprawy ważne dla mieszkańców miasta Bielawa wykraczające poza pełnioną od 10 lat posługę duszpasterza parafii p.w. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Bielawie.

Ksiądz Stanisław Chomiak urodził się 12.03.1960 w Ścinawie, woj. dolnośląskie. Rodzice Eugeniusz i Krystyna z domu Poświstajło przybyli na Dolny Śląsk z dawnych Kresów Rzeczypospolitej z terenu woj. tarnopolskiego. Został ochrzczony 18.04.1960 w kościele św. Marcina w Krzelowie. Natomiast do I Komunii św. i sakramentu bierzmowania przystąpił w parafii Narodzenia NMP w Łądku Zdroju. Tam też, w latach 1967 – 1979 kończył szkołę podstawową i średnią. Od 7 roku życia był ministrantem,

a następnie lektorem. Po zdanej maturze w 1979 r. wstąpił do Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Na seminarium naukowe z historii Kościoła uczęszczał do Ks. Bp prof. Wincentego Urbana, a po jego śmierci do Ks. prof. Kazimierza Doli. Temat pracy magisterskiej, którą obronił 14.05.1985 r., brzmiał „Rzymo – katolicka parafia Ducha Świętego we Wrocławiu w latach 1945 – 1980”. Świecenia kapłańskie przyjął 01.06.1985r. w Katedrze Wrocławskiej z rąk Ks. Henryka Kard. Gulbinowicza, Arcybiskupa Metropolity Wrocławskiego. Mszę św. prymicyjną odprawił 02.06.1985 r. w kościele parafialnym p.w. Narodzenia NMP w Łądku Zdroju. Po święceniach rozpoczął pracę duszpasterską jako wikariusz w parafii Podwyższenia Krzyża św. w Wałbrzychu. Równocześnie został skierowany przez Ks. Kardynała na studia licencjacko – doktoranckie na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu. Tytuł licencjusza teologii uzyskał 25.10.1988 r. Jako wikariusz pracował ponadto w Świdnicy, w parafii pw. Św. Józefa, we Wrocławiu, w parafii św. Henryka oraz w Stroniu Śl., w parafii pw. NMP Królowej Polski. W 1993 r. został mianowany prefektem w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu. Pełniąc funkcję wychowawcze był równocześnie ceremoniarzem katedralnym, członkiem Archidiecezjalnej Komisji Liturgicznej, a także wizytatorem katechetycznym i Archidiecezjalnym Duszpasterzem Nauczycieli i Wychowawców. 11.03.1997 obronił pracę doktorską napisaną na seminarium historii Kościoła w czasach nowożytnych pod kierunkiem Ks. prof. Józefa Mandziuka. Temat pracy brzmiał: „Życie sakramentalno – liturgiczne w diecezji wrocław-

skiej za rządów biskupa Sebastiana Rostocka (1664-1671)”. W tym też roku został adiunktem przy Katedrze historii Kościoła w czasach najnowszych na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu. W 1997 otrzymał godność kanonika RM. Jako ceremoniarz był mocno zaangażowany w prace związane z Międzynarodowym Kongresem Eucharystycznym i w przygotowanie wizyty Ojca Świętego Jana Pawła II. 01.09.1998 r. objął funkcję proboszcza Parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie, zostając równocześnie dziekanem Dekanatu Dzierżoniów Południe. Kontynuował również pracę dydaktyczną w Seminarium Duchownym prowadząc wykłady z historii Kościoła. 29.06.2000 roku Ojciec św. Jan Paweł II obdarzył go godnością Kapelana Honorowego. Po powołaniu do istnienia Diecezji Świdnickiej, Ks. Bp Ignacy Dec mianował go 26.03.2004 r. kanclerzem Świdnickiej Kurii Biskupiej i dziekanem dekanatu Dzierżoniów Południe, a po jego reorganizacji dziekanem dekanatu w Bielawie. Pełniąc funkcję kanclerza i dziekana pozostał nadal proboszczem Parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Bielawie. Po powołaniu do istnienia Seminarium Duchownego Diecezji Świdnickiej objął wykłady z historii Kościoła. W roku 2004 został członkiem Rady Kapłańskiej, Rady Konsultorów, Rady Duszpasterskiej i Rady Proboszczów. W roku 2005 został wikariuszem biskupim do spraw związanych z udzielaniem sakramentów świętych, a po powołaniu Świdnickiej Kapituły Katedralnej, Ks. Biskup mianował go jej prepozytem. Ksiądz Prałat dr Stanisław Chomiak sprawując liczne funkcje kościelne, pełniąc jednocześnie obowiązki kapłańskie i duszpasterskie zasłużył się dla naszego miasta w sposób szczególny i wyjątko-

wy: Z jego inicjatywy już w 1998 roku powołano Parafialny Zespół Charytatywny Caritas, którego działalność zamyka się w dniu dzisiejszym roczną kwotą pomocy 70.000 zł. Jednocześnie otwarto pod egidą stowarzyszenia jadłodajnię dla ubogich wydającą średnio 300 posiłków dziennie. Dodać należy, że jadłodajnia w tamtych czasach nagłej pauperyzacji społeczeństwa (likwidacja dużych zakładów przemysłowych) była jedną z najważniejszych form pomocy. Ponadto z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy wydawanych jest ponad 300 paczek żywnościowych dla mieszkańców naszego miasta. Również w okresie Bożego Narodzenia organizowane są paczki mikołajkowe dla dzieci oraz Adwentowe Drzewko Pomocy z odzieżą dla dzieci. Funkcjonuje przy Parafii i dla potrzeb miasta magazyn odzieżowy, który wspomaga ludzi bardzo biednych. Również działa Świetlica Środowiskowa dla dzieci potrzebujących. Istnieje Apostolstwo Trzeźwości „Barnaba”. Na spotkania przychodzi grupa osób uzależniona od alkoholu żyjąca w trzeźwości. W dobie przemian została uruchomiona Stacja Opieki Caritas. Grupa Pielęgniarek Środowiskowych otacza swoją opieką ludzi zamieszkujących naszą Gminę. Salki katechetyczne parafii zostały udostępnione dla Studia Piosenki i Tańca „Fart”, który skupia dzieci i młodzież naszego miasta. Udzielana jest również pomoc okazjonalna dla szkół. Parafia funduje od 10 lat nagrody podczas konkursów przedstawień Bożonarodzeniowych. W roku 1999 rozpoczął organizację imprez charytatywnych dla dzieci – PRZEDWAKACYJNE FESTYNY NA RZECZ LETNIEGO WYPOCZYNKU DZIECI rozszerzając je w roku 2006 o majowe Pikniki Rodzinne. Rocznie od 10 lat na kolonie letnie organizowane przez Parafię wyjeżdża ponad 100 dzieci. Inicjator budowy: Krzyża Mileijnego (2000) górującego nad miastem jako symbol wspólnoty i

pojednania wszystkich bielawian oraz Pomnika Jana Pawła II (2008). Do niewątpliwych zasług księdza prałata należy dbałość o wnętrze świątyni, zwłaszcza renowację zabytków: witraży, ołtarzy bocznych, organów oraz doprowadzenie poprzez system monitoringu do stałego otwarcia świątyni dla wiernych i ruchu turystycznego. Poprzez udostępnienie wieży kościelnej dla ruchu turystycznego oraz wnętrza świątyni na organizację koncertów muzycznych, w tym *Wratislavia Cantans*, wpisał się na stałe w działalność promocyjną na rzecz miasta. Nieobcą jest też dla księdza prałata działalność związana z upowszechnianiem kultury, historii i jej dziedzictwa oraz przekazywaniem tradycji i pamięci narodowej poprzez oprawę świąt państwowych, opiekę nad miejskim kołem Kombatantów RP i BWP oraz Osób Represjonowanych. Za działalność na rzecz ruchów kombatantkich i osób represjonowanych prezydent RP odznaczył go w 2002 r. brązowym krzyżem zasługi. Otrzymał także złoty i srebrny medal opiekuna miejsc pamięci narodowej, odznakę za zasługi dla związku kombatantów i byłych więźniów politycznych, odznakę honorową sybiraka, medal „PRO MEMORIA” Ksiądz prałat zawsze służy pomocą i radą w realizacji różnych inicjatyw społeczno-kulturalnych inicjowanych przez stowarzyszenia oraz instytucje działające w mieście, np. pomoc w lokalizacji i poświęceniu miejsc upamiętniających wszystkich mieszkańców Bielawy (2004 – uroczystości ekumeniczne) Biorąc pod uwagę całokształt działalności na rzecz społeczności lokalnej w/w dziedzinach, a także wielkie zaangażowanie w budowę społeczeństwa obywatelskiego miasta Bielawa, Ksiądz prałat dr Stanisław Chomiak zasługuje na miano Honorowego Obywatela naszego miasta.”

Na tę uroczystość przybyło wielu zaproszonych gości, a m. in.: ks. prałat dr Marek Korgul - dy-

rektor Wydziału Katechetycznego Świdnickiej Kurii Biskupiej, ks. Tadeusz Chlipała - rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Świdnicy, ks. prałaci-dziekan dekanatów w Polanicy Zdroju - ks. Antoni Kopacz, Piławie Górnej - ks. Zbigniew Wolanin, Dzierżoniowie - ks. Zygmunt Kokoszka, ks. Robert Begierski - wicedziekan Dekanatu Bielawa oraz ks. proboszczowie: Parafii Ducha Świętego w Bielawie - ks. kanonik Henryk Praga, Parafii Św. Jadwigi w Ostroszowicach - ks. kanonik Michał Jaremko, Parafii Św. Antoniego w Pieszcach - ks. kanonik Edward Dzik, Parafii Św. Jana Nepomucena w Piskorzowie - ks. Krzysztof Herbut, Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Wałbrzychu - ks. prałat Andrzej Raszpła, Mateusz Cegiełka - przewodniczący Rady Powiatu, wicestarosta Dariusz Kucharski. Szczególnymi gośćmi tej uroczystości byli Eugeniusz i Krystyna Chomiakowie - rodzice ks. prałata dr. Stanisława Chomiaka. Podczas sesji w kościele przewodniczący Rady Leszek Stróżyk odczytał wniosek, złożony do Rady przez burmistrza Ryszarda Dźwiniela, o przyznanie tytułu ks. prałatowi wraz z jego uzasadnieniem, a następnie treść podjętej przez bielawskich radnych uchwały.

Wręczenia aktu nadania Tytułu Honorowego Obywatela Miasta Bielawy ks. prałatowi dokonali: przewodniczący Rady Miejskiej Bielawy Leszek Stróżyk i burmistrz Ryszard Dźwiniel. Ks. prałat ze wzruszeniem podziękował za otrzymany tytuł.

Uroczystość wręczenia tytułu uświetnił krótki koncert kolęd w wykonaniu zespołu ERATO z Miejskiego Ośrodka Kultury i Sztuki, działający pod kierownictwem Elżbiety Zachowskiej, który jednocześnie wprowadził zebranych w kościele w świąteczną atmosferę pięknych bożonarodzeniowych świąt, a dalej to już był koncert, przepiękny koncert kolęd i pastorałek w wykonaniu ELENI - rodowitej bielawianki, również Honorowego Obywatela Miasta Bielawa.

red.

Jeśli zapomnę o nich, Ty, Boże...

*Święta Miłości Kochanej Ojczyzny!
Ta pieśń rycerska niech do czynu budzi
Niech przypomina o Ojców spuściznie
I niech przemienia zabląkanych ludzi...*

Dziesiątego lutego każdego roku pamiętamy o dwóch wydarzeniach, które winny być naznaczone naszą serdeczną pamięcią o tych, którzy przeżywali radość i boleść, dumę i upokorzenie, bo byli Polakami. Radosne wspomnienie związane jest z odzyskaniem Pomorza w 1920 roku; bolesne z sowiecką deportacją Polaków na Sybir w 1940 roku.

Wyzwolenie Pomorza spod niemieckiego panowania upamiętnia fakt uroczystych zaślubin z morzem w Pucku dnia 10 II 1920 roku. Był to radosny, symboliczny, historyczny akt przejścia prastarej ziemi pomorskiej przez wojsko polskie z generałem broni Józefem Hallerem na czele. Na mocy traktatu wersalskiego wojsko niemieckie opuszczało okupowane tereny, jednak nie zawsze pokojowo. Towarzyszyła temu propaganda wroga wkraczającym Polakom. Agitacja niemiecka wprowadziła do duszy Pomorzanina tragiczne rozdwojenie: pragnął ze wszystkich sił Polski, lecz również tu i ówdzie począł obawiać się zohydzonego rządu, opanowanego, jak pisano, przez „Żydów i Syjonistów”. Dla nas, Polaków, był to akt sprawiedliwości dziejowej – „POMORZE WRÓCIŁO DO MACIERZY!”. Warto wspomnieć, że akcja wojskowa przejmowania Pomorza rozpoczęła się w Toruniu, mieście w którym Niemcy tak długo pracowali nad zabiciem polskości. Tutaj rozpoczęło się świętowanie i dziękowanie Bogu za wspaniały dar wolności. Tak też z niewymuszoną radością, żywiłowo traktowali hallerczyków Kaszubi, którzy byli strażnikami polskości mimo wieloletniej germanizacji.

*„Idą już! Idą! Kolumna wyraźna
Szarego wojska, hełmy... Hallerczyki!
Marsz Dąbrowskiego gra muzyka raźna
Niech żyje Polska! Zewsząd brzmiały okrzyki.*

*Komenda pada: w stronę Pucka spieszcie!
Cudne chorągwie mienią się barwami,
Na czele proboszcz i najstarsi w mieście
Młode dziewczęta w kontuszach, z kwiatami”.*

Dzień 10 II 1920 roku jest też traktowany jako symboliczny moment rozpoczęcia zagospodarowania Wybrzeża, tworzenia gospodarki morskiej i budowy portu w Gdyni. Już w 1924 roku rozpoczęto budowę miasta, portu i bazy marynarki wojennej, któremu to wydarzeniu obserwowanemu z dumą przez cały Naród poświęcona została pieśń:

*„Morze, nasze morze!
Wiernie Ciebie będziem strzec,
Mamy rozkaz cię utrzymać,
Albo na dnie, z honorem leć”.*

Po 20 latach radosnego budowania przyszło nam przeżywać gehennę II Wojny Światowej. Przypominam – nie dla rozdrapywania niezagojonych ran, ale ku przestrodze przyszłych pokoleń. Dziesiątego lutego 2009 roku przypada 69. rocznica straszliwych aktów prześladowania ludności polskiej pod okupacją bolszewicką na Wscho-

dzie. Skutkiem porozumienia ZSRR i III Rzeszy nastąpił czwarty rozbiór Rzeczypospolitej. Okupant, aby zniszczyć i unicestwić ludność polską stosował na olbrzymią skalę terror, czego przejawem były masowe deportacje ludności Kresów w głąb Rosji. Pierwsza, najboleśniejsza wywózka nastąpiła nocą 10 lutego 1940 roku: dokonana w ogromnym pośpiechu, przy czterdziestostopniowym mrozie. Polskie rodziny transportowane były w nieludzkich warunkach. Jechali w bydłych wagonach, głodni i bez wody, jechali w nieznanym, pozostawiając cały swój dorobek życiowy. W syberyjskich lasach, na stepach Kazachstanu zmuszani byli pracować ponad siły, umierając z głodu i chorób, ginąc w więzieniach. W tej pierwszej zsyłce było 220 tys. urzędników państwowych, działaczy samorządowych, osadników wojskowych, pracowników leśnych. Dwa miesiące później wywieziono dalszych 300 tys. ludzi, a latem 1940 roku jeszcze ponad 240 tys. Nie była to ostatnia zsyłka... Na nieludzkiej ziemi znalazło się ok. 1 700 tys. rodaków z Kresów i tych, którzy uciekali przed Niemcami. Po anektowaniu ziem polskich w 1944 roku deportowano w głąb Związku Sowieckiego jeszcze co najmniej 200 tys., w tym kilkadziesiąt tysięcy żołnierzy Podziemnego Państwa Polskiego z „wyzwolonych” Kaszub, Śląska i Pomorza... Jest rzeczą karygodną zestawianie deportacji Polaków z powojennymi przesiedleniami Niemców czy Ukraińców. Zasadnicza różnica polega na tym, że celem sowieckich działań było unicestwienie narodu, a nie osiedlenie na nowych terenach.

*„Wyrzucili nas z kraju za burtę,
Za granice Ojczyzny Walczącej.
Na mieszkanie «ziemianki» i jurte
Dali starcom i matce karmiącej.*

*Wywieziono nas tysiące, wiele,
W tajgi, śniegi syberyjskie, stepy,
By zapomniał Polak o Kościele
I Bogu – by był niemy i głuchy,
I ślepy”.*

Niech 10 lutego będzie wyrazem naszej serdecznej pamięci o tych, którzy pozostali na zawsze tam daleko w obcej ziemi, ale również współczuciem z tymi, których udziałem była „Golgota Wschodu” a dziś cieszą się wolnością Ojczyzny. Pozostańmy solidarni z tymi, którzy wciąż tęsknią i czekają na możliwość powrotu do kraju nad Wisłą. „Jeśli zapomnę o nich, Ty, Boże na niebie, zapomnij o mnie” (A. Mickiewicz, „Dziady” cz. III).

mgr Emilian Kupiec

PS. Z ważnych rocznic przypadających na luty godne zauważenia są:

29 II 1768 r. – zawiązanie się Konfederacji Barskiej jako pierwszego sprzeciwu przeciw rosyjskiej przemocy;

4-11 II 1945 r. – konferencja krymska w Jałcie, gdzie USA i Anglia oddały Polskę pod panowanie Kremla;

11 II 2004 r. – śmierć współczesnego Wallenroda, płk. Ryszarda Kuklińskiego.

Z życia Kościoła odnotowujemy:

11 II – NMP z Lourdes, Światowy Dzień Chorych;

25 II – Środa Popielcowa, początek Wielkiego Postu.

**PARAFIALNY
ODDZIAŁ AKCJI KATOLICKIEJ
DIECEZJI ŚWIDNICKIEJ**
przy Parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Bielawie
Pl. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego 1

„Akcja Katolicka jest niezbędna w Kościele. Kościół potrzebuje grupy ludzi świeckich wiernych swemu powołaniu i zgromadzonych wokół prawowitych pasterzy, którzy gotowi są dzielić z nimi codzienny trud ewangelizowania wszystkich środowisk”

(Jan Paweł II)

**KALENDARIUM 10-LECIA
PARAFIALNEGO ODDZIAŁU
AKCJI KATOLICKIEJ**
**przy Parafii p.w. Wniebowzięcia Najświętszej
Marii Panny w Bielawie**
08.02.1999 – 08.02.2009

26.03.1998 – Ks. Prałat Franciszek Foks, proboszcz Parafii, powołuje 15. osobową grupę inicjatywną – założycieli Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej.

17.01.1999 – Ks. dr Stanisław Chomiak, proboszcz Parafii, zwołuje I Walne Zebranie Założycielskie POAK Archidiecezji Wrocławskiej, które wybiera dwóch kandydatów na prezesa POAK – Piotra Gruzela i Jerzego Radziemskiego, czterech członków Zarządu i trzech członków Komisji Rewizyjnej. W zebraniu bierze udział 56 osób.

27.01.1999 – Ks. Henryk Kardynał Gulbinowicz Arcybiskup Metropolita Wrocławski mianuje Pana Piotra Gruzela Prezesem Zarządu POAK I kadencji. Drugi z kandydatów, Pan Jerzy Radziemski, zostaje Wiceprezesem. Pani Klementyna Tyrcha-sekretarzem, Pani Barbara Brzezińska-skarbnikiem, Pani Irena Zarzycka-Sochowa i Pan Emilian Kupiec -członkami Zarządu.

08.02.1999 – Zarząd Archidiecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Archidiecezji Wrocławskiej podejmuje uchwałę o powołaniu Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej przy Parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Bielawie.

16.01.2000 – Członek Zarządu POAK Pan Emilian Kupiec za zasługi w pracy apostolskiej, jako jeden z nielicznych w Polsce otrzymuje odznaczenie papieskie – Krzyż **PRO ECCLESIA ET PONTIFICE**.

19.03.2000 – Walne Zebranie członków POAK podejmuje inicjatywę postawienia Krzyża Jubileuszowego na jednym ze wzgórz otaczających miasto Bielawa.

01.06.2000 – Z inicjatywy Zarządu POAK i dużego zaangażowania Prezesa Pana Piotra Gruzela powstaje Parafialna Świetlica Środowiskowa pod nazwą „**Do-brze że jesteś**” z przeznaczeniem dla dzieci z rodzin ubogich i patologicznych.

15.08.2000 – W uroczystość odpustową Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny, J.E. Ks. Biskup Edward Janiak dokonuje poświęcenia Krzyża – Pomnika upamiętniającego Wielki Jubileusz 2000-lecia Chrześci-

jaństwa, 1000-lecia Diecezji Wrocławskiej i 20-lecia „Solidarności”, wybudowanego na Wzgórzu Pojednania. Stało się to gdy: Papieżem był Polak Jan Paweł II, Prymasem Polski Kardynał Józef Glemp, Proboszczem Parafii Ks. Prałat dr Stanisław Chomiak.

W tym dniu, członek Zarządu POAK i jednocześnie rzecznik Komitetu Budowy Pomnika, Pan Emilian Kupiec, za szczególne zaangażowanie w organizację jego budowy, zostaje nagrodzony Pierścieniem Milenijnym.

11.11.2000 – Parafialny Asystent Kościelny Akcji Katolickiej Ks. dr Stanisław Chomiak, decyzją Ojca Świętego Jana Pawła II zostaje mianowany Kapelanem Jego Świątobliwości i otrzymuje godność Prałata.

23.11.2001 – W Poznaniu obraduje I Kongres Akcji Katolickiej. Wśród 20-osobowej delegacji Akcji Katolickiej Archidiecezji Wrocławskiej, bielawski POAK reprezentuje członek Zarządu Pani Irena Zarzycka-Sochowa.

14.10.2001 – Dzień Papieski. Członkowie POAK po raz pierwszy kwestują na rzecz funduszu stypendialnego Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”. Przez kolejnych 8 lat kwestowania zebrano w sumie kwotę 24.824 zł.

10.02.2002 – Z funkcji prezesa Zarządu rezygnuje Pan Piotr Gruzela, z członka Zarządu i funkcji wiceprezesa rezygnuje Pan Jerzy Radziemski. Funkcję p.o. prezesa Zarządu przejmuje Pan Emilian Kupiec a członkiem Zarządu zostaje Pan Ryszard Stelmaszczyk.

16.02.2003 – Kończy się pierwsza i zaczyna druga kadencja Zarządu POAK. Walne Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze dokonuje wyboru 3 kandydatów na prezesa Zarządu:

Panią Marię Protokowicz, Pana Edwarda Rewaję i Pana Ryszarda Stelmaszczyka, 5. członków Zarządu i trzech członków Komisji rewizyjnej.

24.02.2003 – J.E. Ks. Henryk Kardynał Gulbinowicz Arcybiskup Metropolita Wrocławski mianuje Pana Ryszarda Stelmaszczyka Prezesem Zarządu POAK II kadencji. Wiceprezesem zostaje Pan Edward Rewaj, sekretarzem-Pani Klementyna Tyrcha, skarbnikiem-Pani Barbara Brzezińska, członkami Zarządu: Pani Anna Karasińska, Maria Protokowicz i Agnieszka Ćmak oraz Pan Ryszard Pogorzelski.

30.03.2003 – Walne Zebranie członków POAK postanawia ofiarować Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II, w

darze duchowym, dla uczczenia 25. Rocznicy Jego Pontyfikatu „*Uczestnictwo członków Akcji Katolickiej we Mszy Świętej każdego 16. dnia miesiąca w intencji Ojca Świętego i Ojczyzny*”. Postanowienie to realizujemy szczególnie przez aktywne włączenie się podczas Mszy Świętej w liturgię słowa i modlitwę wiernych.

22.04.2003 – Dla uczczenia 25. Rocznicy Pontyfikatu Ojca Świętego Jana Pawła II do Rzymu wyrusza Ogólnopolska Pielgrzymka Akcji Katolickiej. Nasz POAK reprezentuje w pielgrzymce Pan Piotr Gruzel.

25.04.2003 – Zarząd POAK organizuje pierwsza wspólną „majówkę” dla członków i sympatyków Akcji Katolickiej wraz z rodzinami pod Krzyżem Milenijnym na Wzgórzu Pojednania. W kolejnych latach „majówki” pod Krzyżem stają się tradycją parafialną i bierze w nich udział coraz więcej wiernych parafian.

18.09.2003 – Z inicjatywy Zarządu POAK w Bielawie odbywa się pierwsze wspólne spotkanie z prezesami i członkami Zarządów POAK z Dzierżoniowa, Pieszyc i Bielawy. Celem spotkania jest wzajemne poznanie, wymiana doświadczeń i nawiązanie bliższej współpracy.

23.11.2003 – W niedzielę Chrystusa Króla Wszechświata w naszej Parafii odbywają się obchody patronalnego święta Akcji Katolickiej i Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Archidiecezji Wrocławskiej z udziałem J.E. Ks. Henryka Kardynała Gulbinowicza, Diecezjalnego Asystenta Akcji Katolickiej Ks. dr Mariana Biskupa, Diecezjalnego Asystenta Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Ks. dr Jerzego Żytowieckiego, Ks. prof. Piotra Niteckiego, Prezesa Zarządu Archidiecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Pana inż. Eugeniusza Kaźmierczaka, kapłanów przybyłych z różnych Parafii oraz delegacji z Parafialnych Oddziałów Akcji Katolickiej i KSM. W uroczystościach bierze udział około 250 osób z całej Archidiecezji Wrocławskiej.

W tym szczególnym dniu, w piątym roku działalności POAK, przeżywamy z satysfakcją i radością akt poświęcenia Sztandaru naszego Oddziału, którego uroczyste dokonuje Ks. Henryk Kardynał Gulbinowicz. Sztandar został wykonany dzięki inicjatywie Zarządu POAK I kadencji i dużego osobistego zaangażowania w jego wykonanie Pani Barbary Brzezińskiej a także dzięki wielu ludziom dobrej woli, którzy w różny sposób wspierali to dzieło.

Także w tym świątecznym dniu członkowie naszego POAK: Pani Barbara Brzezińska, Pani Irena Zarzycka-Sochowa i Pan Piotr Gruzel, na wniosek Proboszcza Ks. Prałata Stanisława Chomiaka, za wyjątkowe zaangażowanie i aktywność w życiu Parafii, zostają nagrodzeni przez J.E. Ks. Henryka Kardynała Gulbinowicza Pierścieniami Milenijnymi.

06.03.2004 – Podczas uroczystego poświęcenia i otwarcia jadłodajni „Caritas” dla potrzebujących w Bielawie, J.E. Ks. Henryk Kardynał Gulbinowicz, na wniosek Proboszcza Ks. Prałata Stanisława Chomiaka, nagradza Pierścieniami Milenijnymi 12. najaktywniejszych parafian poświęcających wiele czasu wspólnocie parafialnej, w tym 6. członków POAK:

Panie: Klementynę Tyrcha, Emilię Wielikosielec,

Mariannę Włostowską

i Panów: Józefa Ossowskiego, Ryszarda Stelmaszczyka i Mirosława Ziemaka.

25.03.2004 – W uroczystość Zwiastowania Pańskiego powstaje Diecezja Świdnicka i odbywa się ingres do Katedry Świdnickiej pierwszego Biskupa nowo utworzonej diecezji Ks. prof. Ignacego Deca. Delegacja naszego POAK bierze udział w tych uroczystościach.

25.04.2004 – Z inicjatywy Zarządu POAK, po raz pierwszy w naszym Kościele, odbywa się Parafialny Dzień Skupienia członków i sympatyków Akcji Katolickiej z udziałem przedstawicieli pozostałych wspólnot działających w Parafii: Rodziny Radia Maryja, Parafialnego Zespołu „Caritas”, Odnowy w Duchu Świętym, Domowego Kościoła, Rady Parafialnej, Róż żywego Różańca, Nadzwyczajnych Szafarzy Eucharystii, Ojców ministrantów. W następnych latach, w to modlitewne spotkanie, włączają się: Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży i Towarzystwo Przyjaciół Seminarium Duchownego w Świdnicy.

03.10.2004 – Zarząd POAK, przy akceptacji Proboszcza Ks. Prałata Stanisława Chomiaka, zwraca się na piśmie do Rady Miejskiej Bielawy z prośbą o nadanie nazwy „Plac Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego” terenem przyległym do Kościoła w granicach ulic: Żeromskiego, Wolności i Hotelowej. Prośba zostaje rozpatrzona z pozytywnym skutkiem.

21.11.2004 – W trosce o właściwą formację religijno-społeczną katolików świeckich i potrzebę ich czynnego udziału w dziele nowej ewangelizacji, w niedzielę Chrystusa Króla Wszechświata, Ks. Biskup Ignacy Dec powołuje Akcję Katolicką Diecezji Świdnickiej i jej pierwszego Diecezjalnego Asystenta Kościelnego Ks. Prałata Piotra Śliwkę. Jednocześnie z tym dniem zostaje wznowiona działalność w strukturach Akcji Katolickiej Diecezji Świdnickiej Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej przy Parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Bielawie działającego do dnia utworzenia Diecezji Świdnickiej w strukturach Archidiecezji Wrocławskiej.

04.12.2004 – W Świdnicy odbywają się pierwsze wybory do organów Diecezjalnego Instytutu Akcji

Katolickiej Diecezji Świdnickiej. Z pośród dwóch kandydatów na prezesa, Biskup Świdnicki mianuje Pana Jerzego Fedoruka z Mieroszowa Prezesem Zarządu Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej I kadencji a jednym z członków Zarządu zostaje Prezes POAK z Bielawy i jednocześnie członek Rady DIAK DŚ Pan Ryszard Stelmaszczyk.

10.06.2005 – Powstaje 21. osobowy Społeczny Komitet Budowy Pomnika Ojca Świętego Jana Pawła II. W jego skład wchodzi również członkowie POAK: Pani Ewa Glura, Pan Piotr Łyżwa i Ryszard Stelmaszczyk. Powstaje 8. osobowy skład Zarządu Komitetu, którego przewodniczącą zostaje Pani Ewa Glura – Prezes Towarzystwa Przyjaciół Bielawy a wiceprzewodniczącym Pan Piotr Łyżwa. Prezes Zarządu POAK Ryszard Stelmaszczyk zajmuje się organizowaniem członków Akcji Katolickiej do rozprowadzania „cegiełek” na fundusz budowy pomnika. W tej akcji bierze udział 20 osób, członków POAK.

19.02.2006 – Kończy się druga i zaczyna trzecia kadencja Zarządu POAK. Walne Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze dokonuje wyboru 2 kandydatów na prezesa Zarządu: Pana Ryszarda Pogorzelskiego i Ryszarda Stelmaszczyka, 5. członków Zarządu i trzech członków Komisji Rewizyjnej.

20.03.2006 – J.E. Ks. Biskup Ignacy Dec mianuje Pana Ryszarda Stelmaszczyka Prezesem Zarządu POAK III kadencji. Wiceprezesem zostaje Pan Ryszard Pogorzelski, sekretarzem-Pan Jerzy Sobski, skarbnikiem-Pani Grażyna Białek, członkami Zarządu: Pani Janina Hrynek, Dorota Pić i Pan Mirosław Ziemak.

21.10.2006 – Z inicjatywy Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Diecezji Świdnickiej, w Wałbrzychu w Zamku Książ, w ramach obchodów Dnia Papieskiego, odbywa się Regionalna Konferencja na temat: „Solidarni wobec bezrobocia i ubóstwa”. W konferencji bierze udział 3 osobowa delegacja POAK z Bielawy: Pani Grażyna Białek, Pani Janina Hrynek i Pan Ryszard Pogorzelski.

01.12.2006 – Przy naszej parafii rozpoczyna działalność Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży.

18.02.2007 – Z członka Zarządu POAK rezygnuje Pan Mirosław Ziemak. Skład Zarządu uzupełnia Pani Barbara Baranowska i Pani Eleonora Massopust.

29.03.2007 – Kończy się wizytacja kanoniczna w naszej Parafii. Członkowie POAK wraz z innymi wspólnotami parafialnymi, w auli Domu Parafialnego, uczestniczą w spotkaniu z Ks. Biskupem Ignacym Decem, który podsumowuje swoją wizytę w Bielawie.

14.04.2007 – Delegacja POAK uczestniczy w pielgrzymce do Krakowa-Łagiewnik, inaugurującej peregrynację obrazu Jezusa Miłosiernego w naszej Diecezji Świdnickiej.

01.09.2007 – Diecezjalnym Asystentem Kościelnym Akcji Katolickiej Diecezji Świdnickiej zostaje Ks. Sławomir Augustynowicz z Głuszycy.

12.12.2007 – W naszej Parafii rozpoczyna się peregrynacja obrazu Jezusa Miłosiernego połączona z rekolekcjami adwentowymi. Uroczystej Mszy Świętej koncelebrowanej przewodniczy Ks. Infułat Kazimierz Jandziszak. Po zakończeniu Eucharystii, na Pl. Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego następuje odsłonięcie i poświęcenie pomnika Ojca Świętego Jana Pawła II. W tych uroczystościach aktywnie biorą udział członkowie POAK.

01.02.2008 – Prezesem Zarządu II kadencji Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Diecezji Świdnickiej zostaje Pani Monika Rejman z Głuszycy.

14.09.2008 – W święto Podwyższenia Krzyża Świętego, wierni z trzech bielawskich parafii, uczestniczą w Drodze Krzyżowej prowadzącej na Wzgórze Pojednania, gdzie nad miastem góruje Krzyż Jubileuszowy. Członkowie POAK aktywnie uczestniczą w niesieniu Krzyża i rozważaniach stacji Drogi Krzyżowej.

08.11.2008 – W Świdnickim Ośrodku Kultury, w 20. rocznicę Adhortacji „Christifidelis Laici”, z ini-

cyjatywy Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Diecezji Świdnickiej, odbywa się Sympozjum na temat: „Nowe apostołstwo świeckich”. W Sympozjum uczestniczy delegacja POAK z Bielawy: Pan Ryszard Pogorzelski i Ryszard Stelmaszczyk.

16.11.2008 – Na zaproszenie Prezesa POAK przy parafii p.w. Maryi Matki Kościoła w Dzierżoniowie, Pana Ryszarda Zawady, przedstawiciele naszego POAK biorą udział w Parafialnym Dniu Skupienia członków i sympatyków Akcji Katolickiej.

Ponadto w okresie minionych 10. lat działalności POAK nasi członkowie uczestniczą:

w ogólnopolskich i diecezjalnych pielgrzymkach Akcji Katolickiej do Sanktuariów Maryjnych,

w diecezjalnych adwentowych i wielkopostnych Dniach Skupienia członków i sympatyków Akcji Katolickiej,

w diecezjalnych uroczystościach patronalnego święta Akcji Katolickiej w niedzielę Chrystusa Króla Wszechświata,

w diecezjalnych spotkaniach opłatkowych członków i sympatyków Akcji Katolickiej,

w pierwszo piątkowych adoracjach Najświętszego Sakramentu i spotkaniach formacyjnych,

w październikowych nabożeństwach różańcowych przewodnicząc raz w tygodniu w rozważaniach tajemnic różańca świętego,

w piątkowych rozważaniach Drogi Krzyżowej w okresie Wielkiego Postu, pełniąc także rolę prowadzących,

w spotkaniach z dziećmi Parafialnej Świetlicy Środowiskowej z okazji Dnia Dziecka i Świętego Mikołaja obdarowując ich drobnymi upominkami, najczęściej słodkościami,

w obsłudze przedwakacyjnych Dobroczynnych Festynów Parafialnych,

w przygotowaniach, przy współpracy Miejskiego Ośrodka Kultury i Sztuki oraz związków zawodowych „Solidarność” zakładów „Bester”, jednego z ołtarzy na Boże Ciało,

w uroczystościach miejskich i kościelnych związanych z obchodami świąt państwowych takich jak: święto Konstytucji 3. Maja, rocznice zakończenia II wojny światowej, Dzień Wojska Polskiego, rocznice zakończenia II wojny światowej i Święto Niepodległości,

współredagowaniu parafialnej gazety „Zwiastun”,

w wyborach samorządowych do Rady Miejskiej Bielawy i Rady Powiatu.

Wszystkim, którzy swoim osobistym zaangażowaniem aktywnie uczestniczyli w realizacji statutowych zadań Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej, a także tym, którzy w różny sposób wspierali nasze działania, podtrzymywali nas na duchu, okazali życzliwość i służyli dobrą radą, wyrażamy szczególną wdzięczność i podziękowanie. Bóg zapłać za wszelkie dobro nam okazane.

„Ty możesz zrobić, czego ja nie potrafię.
Ja mogę zrobić to, co się Tobie nie udaje.
Wspólnie możemy dla Pana Boga
dokonać czegoś zupełnie wspólnego”.
(*Matka Teresa z Kalkuty*)
Króluj nam Chryste!

Prezes Zarządu POAK
mgr Ryszard Stelmaszczyk

Spotkania opłatkowe grup parafialnych

Tradycyjnie okres świąt Narodzenia Pańskiego jest okazją do spotkań opłatkowych grup i ruchów działających w naszej parafii. Wspólnota Odnowy w Duchu Świętym na swojej wigilii spotkała się w czwartek, 18 grudnia. Następnego dnia swoje wigilijne spotkanie przeżywała młodzież zrzeszona w Katolickim Stowarzyszeniu Młodzieży. W niedzielę, 21 grudnia w auli domu parafialne-

go zgromadziły się rodziny należące do Domowego Kościoła. 24 grudnia o godz. 14.00 również w auli spotkali się samotni i potrzebujący naszego miasta na wigilii przygotowanej przez Parafialny Oddział Caritas. 3 stycznia rano miał miejsce opłatek Żywego Różańca oraz Rodziny Radia Maryja, natomiast 4 stycznia po południu odbyło się spotkanie opłatkowe Liturgicznej Służby Ołtarza.

Każde z tych spotkań było okazją do wyrażenia wdzięczności za codzienną współpracę, złożenia sobie życzeń świątecznych i noworocznych oraz połamania się opłatkiem.

Był to również dobry moment na dokonanie bilansów na zakończenie roku kalendarzowego i snucia planów na przyszłość.

red.

Felieton „Zwiastuna”

Prawa chrześcijan – prawami człowieka

Ukamienowanie u bram Jerozolimy „napelnionego Duchem Świętym” św. Szczepana, o czym usłyszeliśmy we fragmencie z Dziejów Apostolskich odczytanym w drugi dzień świąt Bożego Narodzenia, było pierwszym męczeństwem wyznawcy Chrystusa, ale nie ostatnim. Co najmniej przez trzy wieki lała się krew pierwszych chrześcijan w Cesarstwie Rzymskim. A później – ilu duchownych i misjonarzy oddało swe życie za krzewienie wiary chrześcijańskiej – na Dalekim Wschodzie, w krajach tropikalnych, wśród ludów zamieszkujących północną Arktykę, w b. ZSRR po rewolucji?

Od męczeństwa św. Szczepana minęło prawie 2000 lat, mamy XXI wiek, a prześladowania chrześcijan w wielu krajach nie ustają. Oto kilka współczesnych przykładów:

W Afganistanie, Arabii Saudyjskiej, Iranie, za wyznawanie wiary chrześcijańskiej grozi śmierć. W Etiopii w lipcu 2007r. ukrzyżowano chrześcijanina-konwertytę (nawróconego z islamu). W Arabii Saudyjskiej ojciec córki, która przyjęła chrześcijaństwo, obciął jej język, a następnie spałił żywcem. W Nigerii wyznawcy

Chrystusa sądzeni są na podstawie prawa koranicznego. W Somalii zniszczono wszystkie kościoły, a w Algierii większość zamknięto.

Czy to przypadek, że w wymienionych krajach religią panującą, a nawet państwową, jest islam? Ale nie tylko wyznawcy Allacha nie tolerują chrześcijan. Oto w wielowyznaniowych Indiach w 2008 r. obserwowaliśmy budzące grozę pogromy chrześcijan. Spalonych zostało 400 świątyń, 70 tys. wiernych musiało uciekać ze swoich domów, kilkadziesiąt osób zostało zamordowanych.

Co budzi taką nienawiść fanatyków religijnych wymienionych krajów? Może to, że chrześcijaństwo w życiu publicznym domaga się równych praw dla kobiet i mężczyzn? że w nauce Chrystusa nie ma pariasów i niedotykalnych? że domagamy się wolności dla każdego obywatela, miłości, solidarności społecznej? Zadanie dla rządzących polityków i socjologów.

Chrześcijaństwo nie domaga się przywilejów, a jedynie należnych mu praw, które należą do fundamentalnych praw człowieka. Obradująca 10 grudnia 1948 r. w Paryżu sesja Ogólnego

Zgromadzenia ONZ uchwaliła jednomyślnie (wstrzymały się od głosu jedynie państwa bloku komunistycznego, Arabia Saudyjska i ówczesna RPA) Powszechną Deklarację Praw Człowieka. Przytoczmy dwa spośród 30 artykułów tej Deklaracji:

„Nie wolno nikogo torturować ani traktować w sposób okrutny, nieludzki lub poniżający”. „Każdy człowiek ma prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania”.

Kto dziś stoi na straży tych praw? Kto je respektuje? Obserwujemy często jak w hałaśliwy i demonstracyjny sposób domagają się tolerancji mniejszości seksualne i różnego typu odmieńcy. Brak zgody na ich często prowokacyjne zachowanie się, nagłaśniane w środkach masowego przekazu, od razu wywołuje bunt, sprzeciw i zarzuty, o nietolerancji.

Ludzie wyznający wiarę w Jezusa Chrystusa, głoszący Jego Ewangelię z pokorą znoszą swój krzyż. Nie uciekają się do przemocy. Kto stanie w obronie ich praw? Powszechnych Praw Człowieka?

Dostrzegacz

Niektóre dane zaczerpnąłem z art. Wojciecha Pięciaka „Wiara wysokiego ryzyka” (Tygodnik Powszechny z 30 listopada 2008 r.).

Powołanie...

Kiedy słyszymy słowo „powołanie” wówczas pierwsze skojarzenia kierujemy w stronę kapłanów, zakonników, siostr zakonnych. I jak tak myślałam do czasu, kiedy to przypadkowo natrafiłam na stronę internetową, która wyjaśniała, czym jest powołanie i do czego każdy z nas może zostać powołanym.

Powołanie to głos Boga, który wzywa, niezależnie od sytuacji, czasu itp. Czy odpowiemy na Jego wezwanie czy też nie, to już od nas zależy. Jesteśmy obdarzeni wolną wolą....

Do czego możemy być powołani? Myślę, że do samotności, która nie jest niczym złym (mó-

wię to na przekór panującemu stereotypowi, który głosi, że samotność to jest najgorsza z możliwych rzeczy, jaka może spotkać człowieka w życiu). Jezus też był samotny: poszcząc 40 dni na pustyni, modląc się w Ogrójcu, umierając na krzyżu. Mimo, że samotność ta przysparzała mu niekiedy bólu, On powierzał się swemu Ojcu; przekonany był, że Jego Tato jest tuż obok Niego...

„Powołanie do chrześcijaństwa jest powołaniem do oddzielenia dla Niego (Jezusa Chrystusa) od świata grzesznego i bycia zmienionym”.

Bóg powołuje nas do chrześcijaństwa. To On pragnie, byśmy

za przykładem Jego Syna, Jezusa, ufnie wierzyli w Miłosierdzie i w Miłość. Chrześcijaństwo do którego jesteśmy powołani to nic innego, jak szczerą wiarą, która pozbawiona jest wstydu i strachu.

„Nie mówię, że już to osiągnąłem i już się stałem doskonałym, lecz pędzę, abym też to zdobył, bo i sam zostałem zdobyty przez Chrystusa Jezusa. Bracia, ja nie sądzę o sobie samym, że już zdobyłem, ale to jedno czynię: zapominając o tym, co za mną, a wyteżając siły ku temu, co przede mną, pędzę ku wyznaczonej mecie, ku nagrodzie, do jakiej Bóg wzywa w górę w Chrystusie Jezusie.” (Flp 3,12 - 14).

Marta

Złoty Krzyż Zasługi dla Księdza Prałata dra Stanisława Chomiaka

Na wniosek Zarządu Koła Miejskiego Związku Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Osób Represjonowanych w Bielawie w dniu 18 grudnia odbyła się w Pałacu Prezydenckim w Warszawie uroczystość wręczenia Księdzu Prałatowi dr. Stanisławowi Chomiakowi Złotego Krzyża Zasługi. Odznaczenie to jest wyróżnieniem za opiekę duszpasterską nad Kombatantami w Bielawie oraz długoletnią bardzo dobrą współpracę i troskę nad miejscami Pamięci Narodowej na terenie Miasta i Gminy Bielawa.

Nadania Złotego Krzyża Zasługi dokonał podsekretarz stanu w Kancelarii Prezydenta RP Prof. Ryszard Legutko oraz członkowie Kapituły Orła Białego w składzie: Wiesław Marian Chrzanowski – Marszałek Sejmu w latach 1991-93, Andrzej Stanisław Gwiazda, Bogusław Kazimierz Nizieński. Księdzu Prałatowi towarzyszyli Ksiądz Daniel Marcinkiewicz oraz Prezes Kombatantów w Bielawie por. Bronisław Wilk.

red.

W naszym cyklu artykułów na temat św. Pawła prezentujemy rzymską bazylikę św. Pawła za murami.

BAZYLIKA ŚW. PAWŁA ZA MURAMI

Po Bazylice św. Piotra na Watykanie, jest to największy kościół Wiecznego Miasta. Bazylika św. Pawła została zbudowana w pierwszej połowie IV wieku z inicjatywy cesarza Konstantyna Wielkiego w miejscu, gdzie według tradycji znajduje się grób niez mordowanego Apostoła Narodów. Do dziś jest celem nieustannie napływających wiernych i pielgrzymek ze wszystkich stron świata.

W ten sposób pragną oni uczcić Św. Pawła - Apostoła pogan, który poprzez świadectwo żarliwej wiary, przypieczonej męczenną śmiercią, swoje nauczanie, pozostawione pisma i wielkie podróże misyjne w istotny sposób przyczynił się do rozprzestrzenienia orędzia chrześcijańskiego w pierwszych latach istnienia Kościoła.

Aż do XIX wieku ogromna, pięciosałkowa bazylika praktycz-

nie pozostawała nienaruszona. Zaliczała się do najwspanialszych budowli sakralnych Rzymu.

Z murami aureliańskimi (w nazwie „za murami”) łączyła się półtorakilometrowa kolumnada, składająca się z 800 marmurowych kolumn. Dopiero w 1823 roku została strawiona przez straszny pożar. Pieczołowicie zrekonstruowana, nadal budzi podziw swoim ogromem, przyciąga rzeszę pielgrzymów, urzeka swym dostojnością, surowością i kosztownością użytych do odbudowy materiałów.

Z pierwotnej budowli pozostały niektóre malowidła i ryciny. Do wnętrza bazyliki zaprasza ogromna statua św. Pawła. Otwarcie Drzwi Świętych tej bazyliki (18 stycznia br.) miało bardzo wymowny - ekumeniczny charakter. Dokonał go wspólnie Ojciec Święty Jan Paweł

II wraz z prawosławnym metropolitą Konstantynopola, Atanazym oraz arcybiskupem Canterbury, George'm Careym, prymasem Kościoła anglikańskiego. To wielkie wydarzenie od momentu podziału chrześcijaństwa nie miało równego sobie precedensu.

Na pielgrzymim jubileuszowym szlaku przypomina nam potrzebę, ba - obowiązek, jak naucza Apostoł Narodów (zob. 2 Kor. 5,18-19), wielkiej modlitwy i troski o zjednoczenie chrześcijan. Nie na próżno bazylikę św. Pawła za Murami nazywa się „Wieczernikiem jedności”. Tu 25 stycznia 1962 r. ogłoszono rozpoczęcie Soboru Watykańskiego II, zwanego powszechnym, czyli ekumenicznym. Tu co roku podczas Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan wznosi się modlitwne: Ut unum sint - Aby wszyscy stanowili jedno!

xjn

KOLEDNICY W DOMU PARAFIALNYM

Bożonarodzeniowej tradycji stało się zadość. W niedzielę, 11 stycznia nasz Dom Parafialny odwiedzili kolędnicy – grupa uczniów ze Szkoły Podstawowej nr 10 w Bielawie. Licznie zgromadzonym rodzicom i dziadkom, a także gospodarzowi parafii – ks. proboszczowi drowi Stanisławowi Chomiakowi zaprezentowali oni jasełka zainspirowane Bożym Narodzeniem. Przedstawienie przygotowały panie nauczycielki z SP nr 10: Anna Lutz, Krystyna Stefaniak i Krystyna Świerczyńska.

Kolędnicy, wśród których znaleźli się przebrani aniołkowie i pastuszkowie, początkowo odwiedzili znękaną życiem babcie, podnosząc ją na duchu, ubogą rodzinę, dom dziecka, gdzie – jak głosił aniołek – czeka na własne rodziny „30 par rączek i nóżek”. Potem do kolędników dołączyli diabełki, nieodłączny w takich widowiskach Żydek, a także król Herod i śmierć. Przed widzami zainscenizowano losy okrutnego tyrana starożytnego Judei, który dybał na nowo narodzonego „Króla Żydowskiego”.

Widowisko było przeplatane refleksyjnymi piosenkami osnutymi wokół Bożonarodzeniowej Tajemnicy. Wzruszające słowa, np. „Więc zajrzyjmy do żłóbka i zobaczymy czy nie płacze – tak rodzi się przebaczenie”, albo: „Przyjdź na świat, by zająć wśród nas puste miejsce przy stole”, śpiewały odnoszące sukcesy nawet w ogólnopolskich konkursach małe piosenkarki z bielawskiej „dziesiątki”: Emilia Hamerlink, Weronika Makowska i Weronika Krzystek.

Kolędników oraz panie nauczycielki widzowie nagrodzili gromkimi oklaskami. Od gospodarza parafii młodzi wykonawcy otrzymali symboliczne upominki.

/td/

SYLWESTER KSM'u

Huk

Wrzawa

Błyski

Media dudniące o jednym i tym samym

Drażniq...

Rok jak rok

Minął...

Może to i dobrze

Chcę Nowego Roku

Może teraz uda mi się coś osiągnąć

Słyszę tylko dudniącą muzykę

Piski

Wrzaski

Gwiazdy?

Na każdym koncercie pokazują to

samo

Nuda...

O czym można marzyć przed sylwestrem? O wyjątkowej imprezie, niezapomnianej nocy, o tym żeby na drugi dzień głowa nie bolała...

Sylwester jest to czas hucznych zabaw, nieprzespanej nocy. Ludzie bawią się na jakichś imprezach, dymówkach, spotykają się z przyjaciółmi spożywając przy tym hektolitry alkoholi lub siedzą w domu przed telewizorem. Na dworze słysząc wybuchy petard. W tą noc niebo wygląda niesamowicie pięknie, rozświetlane przez dziesiątki fajerwerków w różnych kolorach. W sklepach już do południa wszystkie rodzaje alkoholi są sprzedane, począwszy od szampanów, win, wódek a na piwie skończywszy. Gdy nadchodzi godzina 20 każda zabawa już się przeważnie rozpoczyna. Muzyka głośno gra, ludzie w tańcu porwani, słysząc pierwsze stukania kieliszkami. W telewizji co roku to samo - wciąż te same filmy, na jakimś programie znowu relacja z tego co się dzieje w stolicy. Zespoły występujące ze swoimi kawałkami i Krzysztof Ibisz jako prowadzący...

Dwunasto-osobowa grupa młodzieży z KSM-u jednak miała inne plany na spędzenie tego sylwestra. Wraz z księdzem Julianem wybraliśmy się w góry na Wielką

Sowę. O godzinie 19 zebraliśmy się wszyscy pod plebanią. Chwilę później ruszyliśmy w drogę. Musieliśmy się podzielić na dwie grupy, ponieważ nie mieliśmy tak dużego busa i cztery osoby musiały jechać samochodem z księdzem Krzysztofem M. Krótka podróż samochodem i byliśmy już na Przełęczy Jugowskiej. Postanowiliśmy dalszą drogę przejść pieszo. Tam w górach wiał zimny wiatr i było nieco mroźno. Śnieg otulał białą, puchową warstwą wszystko na około. Dobrze, że mieliśmy ze sobą latarki bo było ciemno. Początkowo nie mogliśmy oddychać ani rozmawiać, ponieważ powietrze było lodowate. Jednak po pewnym czasie przyzwyczailiśmy się. Szliśmy poprzez las, minęliśmy kilku innych wędrowców. Gdy szliśmy to gawędziliśmy sobie na różne tematy. Niekiedy droga była bardzo śliska i nie obyło się od upadków. Szliśmy przez góry około godzinki. Wreszcie dotarliśmy na miejsce. Byliśmy tam jako pierwsi, jedynie przed nami była grupka kilku osób, która już się grzała pewien czas przy ognisku. Gdy byliśmy już na Wielkiej Sowie część z nas zaczęła robić sobie zdjęcia, napawać wzrok pięknymi górskimi widokami, inni zasiedli przy stole i rozgrzewali się gorącymi napojami. Po kilkunastu minutach postanowiliśmy rozpaść ognisko. Dostaliśmy suche drewno i jakieś gazety na rozpałkę. Wcale nie jest tak łatwo rozpaść ogień w takich surowych warunkach. Męczyliśmy się jakiś czas, aż wreszcie wspólnymi siłami udało nam się. Kiedy wskrzesiliśmy ogień to od razu każdy z nas się pragnął ogrzać. Robiło się coraz zimniej i nawet dwie pary rękawiczek nie pomagały - dłonie i tak były zimne. Jak zrobiło nam się cieplej, zabraliśmy się za pieczenie kiełbasek. Czas nam leciał w miłej i sympatycznej atmosfere.

rze. Gawędziliśmy, wygłupialiśmy się, żartowaliśmy i śmialiśmy się. Nawet nie zauważyliśmy, kiedy ludzie zaczęli się zbierać. Właściwie to nawet nie było nam zimno. Znajdowaliśmy przeróżne sposoby na rozgrzanie się. Śpiewaliśmy, graliśmy w łapki, jeśli było nam zimno w nogi to biegaliśmy wokół wieży obserwacyjnej. Około godziny 23 była zaplanowana Msza święta noworoczna. Msza ta choć w warunkach polowych była bardzo piękna. Po jej zakończeniu mieliśmy jeszcze kilka minut starego roku. Niedługo potem wybiła północ. Słysząc było okrzyki radości i słowa życzeń noworocznych. Fajerwerki wzbily się w powietrze. Nie piliśmy alkoholu - jedynie symbolicznie skosztowaliśmy szampana. Gdy już każdy z nas nacieszył się pobytem w górach i porobił wystarczająco dużo zdjęć - postanowiliśmy wracać do domów. Z Wielkiej Sowy wracaliśmy do Bielawy nie przez Jugów ale przez Trzy Buki. Szliśmy bardzo, bardzo długo. Wydawać by się mogło, że całą wieczność. Było strasznie zimno i ciemno. Mimo to chęć na rozmowy nie opuszczała nas. Może i nie jesteśmy do końca normalni, no bo kto by w środku nocy chadzał z własnej woli gdzieś po górach? Niektórzy się dziwią jak to: godzina 2 w nocy, a my po środku gór, gdzieś w lesie. Nie czuliśmy zmęczenia ani tego, że nas nogi boją. Odczuliśmy to dopiero częściowo gdy już weszliśmy na jedną z bielawskich ulic - Nowobielawską. Szliśmy tak ulicą, jedni szybciej, inni nieco wolniej. Na ulicach nie było nikogo, po za kursującymi taksówkami. Na ulicach leżało pełno potłuczonego szkła i resztki po fajerwerkach. Można było dostrzec światła w odległych oknach - party się kończyło. Gdy doszliśmy do Placu Wolności - rozdzieliliśmy się i podążyliśmy do własnych domów...

dokończenie na stronie 14

KALENDARIUM ŻYCIA PARAFIALNEGO

Grudzień

24.12 (śr) – Wigilia Narodzenia Pańskiego – Wieczera dla samotnych o godz. 14.00

25.12 (czw) – Uroczystość Narodzenia Pańskiego. Msza św. pasterska o północy

26.12 (pt) – Święto św. Szczepana. Koncert kolęd i pastorałek w wykonaniu scholi AVE i oraz studia FART

28.12 (ndz) – Niedziela Świętej Rodziny. Odnowienie przyrzeczeń małżeńskich. Nadanie Honorowego Obywatelstwa Bielawy Ks. prał. Stanisławowi Chomiakowi. Koncert kolęd w wykonaniu Eleni

31.12 (śr) – Koniec roku kalendarzowego – nabożeństwo dziękczynno-błagalne o godz. 17.00. Wyprawa na Wielką Sowę młodzieży z KSM-u.

Styczeń

(czw) – Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki – Nowy Rok.

6.01 (wt) – Uroczystość Objawienia Pańskiego

11.01 (ndz) – Święto Chrztu Pańskiego. Słowo Boże na wszystkich Mszach św. głosił Ojciec Misjonarz ze Zgromadzenia Oblatów Maryi Niepokalanej. Inscenizacja świąteczna w auli domu parafialnego przygotowana przez uczniów ze SP nr 10.

25.01 (ndz) – W naszej parafii gościliśmy kleryków Wyższego Seminarium Duchownego w Świdnicy

W miesiącu wrześniu, grudniu i styczniu swoją praktykę duszpasterską w naszej parafii odbywał diakon Paweł Łabuda, któremu dziękujemy za owocną współpracę oraz życzymy obfitości łask Bożych na ostatnim etapie drogi do kapłaństwa.

Z KSIĄG PARAFIALNYCH

Sakramentalny związek małżeński zawarli

Jarosław Grzegorz Rudnik – Anna Helena Gliwa

W sakramencie Chrztu św. do grona Chrześcijan włączeni zostali

Piotr Jarosław Szynkarek
Kacper Zenon Stępień
Oliwier Łukasz Walczak
Adam Karol Krukor
Jakub Bartosz Chomicki
Oliwier Usik
Jakub Błażejczyk
Kacper Cyprian Bilski
Julia Land

Milena Małgorzata Kołodziej
Oliwia Tarasowska
Filip Mikołaj Wiszniewski
Mikołaj Kaczmarek
Dawid Franciszek Kołtun
Agata Zuzanna Machała
Antoni Ptak
Hubert Alen Pijar
Szymon Kus

Na ucztę godów Baranka zostali wezwani

Małgorzata Szot,	ur. 1962 r.
Władysław Danielewicz,	ur. 1949 r.
Czesław Bulanda,	ur. 1934 r.
Irena Piesik,	ur. 1942 r.
Ewa Chuma,	ur. 1950 r.
Marek Kacprowicz,	ur. 1959 r.
Maria Malinowska,	ur. 1930 r.
Helena Gmerek,	ur. 1933 r.
Zbigniew Wojsiak,	ur. 1951 r.
Wincentyna Głaba,	ur. 1929 r.
Antoni Bajda,	ur. 1925 r.
Andrzej Antoniak,	ur. 1963 r.
Stanisław Zajac,	ur. 1928 r.
Teresa Skrzypek,	ur. 1953 r.
Helena Kurek,	ur. 1926 r.
Stanisław Okrzejski,	ur. 1954 r.
Jan Majcher,	ur. 1933 r.
Krystyna Stasienko,	ur. 1934 r.
Marianna Surmańska,	ur. 1927 r.

SYLWESTER KSM'u

dokończenie ze strony 13

*Zbudził mnie rankiem
głuchy dźwięk dzwonu.
Po niebie jeszcze
blady księżyc chadzał.
I przypominałam sobie,
czego przypomnieć nie chciałam.
W skroniach ból,
już głowa pęka.
Zdarty głos,
ni słowa wymówić,*

*Siniaki gdzieś na ciele.
Tamta noc była cudowna,
dużo się piło i tańczyło.
Ale nawet to wspomnienie
nie uleczy kaca po sylwestrze...*

Zapewne dużo osób bolała głowa po tym sylwestrze. My nie mieliśmy takiego problemu. Niestety niektórych z nas najwyżej mogły nogi boleć. Najgorzej jednak chyba miała nasz ksiądz Julian - to on miał kazanie rano o 8:30.

To był niezapomniany sylwester, długo pozostanie w naszej pamięci. Jest to całkiem inny, może lepszy sposób na spędzenie sylwestra. Każdy na jakichś imprezach z użyciem alkoholu, my natomiast mieliśmy imprezę w górach z użyciem śmiechu i wysiłku fizycznego. Zapewne za rok też tak spędzimy sylwestra w górach lub w jakiś inny nietuzinkowy sposób...

Sukcesy edukacyjne naszych księży

Były wikariusz naszej parafii i opiekun ministrantów w latach 2001-2004, ks. Krzysztof Ora, 16 grudnia 2008r. obronił rozprawę doktorską na wydziale teologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Obecnie ks. doktor przebywa na stypendium w Stanach Zjednoczonych. Po powrocie Polski, będzie do dyspozycji biskupa Ignacego Deca i z pewnością zasili kadrę Kurii Biskupiej lub Wyższego Seminarium Duchownego. Ciekawostka:

w bardzo wielu internetowych księgarniach jest dostępna seria książek pt. „Całkiem nowe kazania”, której współautorem jest ks. Krzysztof.

W imieniu Liturgicznej Służby Ołtarza, a także bielawskiej wspólnoty parafialnej, redakcja „Zwiastuna” składa serdeczne gratulacje czcigodnemu ks. dr Krzysztofowi, aby jego wykształcenie, dobre serce i doświadczenia życiowe dały wiele dobra jemu samemu jak i innym spotkanym na jego drodze.

Pozostali nasi uczący się księża:

ks. Dominik Ostrowski - kontynuuje rozpoczęte w 2003r. studia w Rzymie, na Papieskim Instytucie Liturgicznym Św. Anzelma. Po obronie rozprawy doktorskiej, w drugiej połowie roku ma powrócić do stolicy diecezji.

ks. Damian Mroczkowski - kontynuuje rozpoczęte w tym roku akademickim studia doktoranckie w zakresie katechetyki oraz pedagogiki na KUL'u, przed nim jeszcze cały szereg egzaminów i zaliczeń, jedno z pierwszych już w tym miesiącu.

ks. Krzysztof Krzak - pełniąc funkcję wikariusza w naszej

parafii, równolegle studiuje na wydziale teologii Uniwersytetu Opolskiego, gdzie został skierowany w październiku 2008, przez bi-

skupa świdnickiego, aby pogłębiać wiedzę z zakresu katechetyki. Studia licencjacko - doktoranckie w przypadku ks. Krzysztofa będą trwały 3 lata

ks. Paweł Zieliński - rozpoczęte studia z historii kościoła na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, kontynuuje na wydziale teologii Uniwersytetu Opolskiego. Równocześnie jest wikariuszem w kościele św. Jerzego w Dzierżonowie.

ks. Julian Nastalek - posługując w naszej parafii, jest studentem PWT we Wrocławiu i

kontynuuje pierwszy etap studiów doktoranckich, czyli trzyletnie studia podyplomowe, które kończą się zdobyciem kanonicznego stopnia licencjata z teologii. W ewentualnie drugim etapie ks. Julian rozpocznie dwuletnie studium doktoranckie.

Wydawca: Parafia p. w. WNMP w Bielawie

Adres: 58-260 Bielawa, ul. Wolności 130, tel. 833-46-13

Redaktor naczelny: ks. Julian Nastalek.

Skład i opracowanie graficzne: Krystian Borzestowski

Druk: STUDIO edytor ul. Ząbkowicka 52, Dzierżonów, tel. 832 18 50

Redakcja zastrzega sobie prawo do skrótów, nie zwraca materiałów nie zamówionych

Wręczenie ks. prałatowi tytułu Honorowego Obywatela Bielawy Koncert kolęd w wykonaniu Eleni

Koncert kolęd w wykonaniu scholi AVE

